

Willem Brauckmann: 'Onze laatste huwelijksnacht' Uitgave in eigen Beheer, Kunstwerk, Harderwijk 2011. ISBN 9789090260013 (Darmkanker/Kanker/PO/1) Zie ook: www.willembrauckmann.nl en www.kunstwerkharderwijk.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Autobiografische roman van 336 pagina's waarin Willem Brauckmann beschrijft hoe zijn leven samen met zijn vrouw Pieterneel was die stierf aan de gevolgen van darmkanker. Hoofdstukken over hun leven worden afgewisseld met ervaringen gedurende de ziekteperiode. Uiteindelijk stierf Pieterneel met behulp van palliatieve sedatie.

Eigenlijk was het helemaal niet Willem Brauckmann's bedoeling om een boek te schrijven. Maar hij deed het toch. Het hielp hem verwerken. Bovendien kon hij vertellen over hoe hun ervaringen met palliatieve sedatie was geweest. Euthanasie zou voor Pieterneel te laat mogelijk zijn. De palliatieve sedatie die zij in het ziekenhuis St Jansdal in Harderwijk, samen konden kiezen, was voor haar een goede pijnloze mooie oplossing.

Over de schrijver:

Willem Brauckmann woont in Harderwijk en is kunstenaar. Hij was tot aan haar dood getrouwd met zijn grote (jeugd)liefde Pieterneel Brauckmann. Zij kregen twee dochters, Jeannette en Eveline, en hebben meerdere kleinkinderen. Willem volgde de Academie voor Beeldende kunsten in Rotterdam. Naast zijn werk als kunstschilder, had hij gedurende het leven met Pieterneel diverse banen. Willem en Pieterneel hadden een grote liefde voor Frankrijk, waar zij twee keer een huisje kochten. Pieterneel stierf aan de gevolgen van darmkanker. Willem Brauckmann heeft nu zelf een vorm van kanker.

Korte Beschrijving:

Willem Brauckmann schrijft over hun leven samen en de manier waarop Pieterneel via palliatieve sedatie gestorven is. Hij leerde Pieterneel al zeer jong kennen via de Apostolische Gemeenschap. Hij beschrijft hoe hun leven verliep vanaf die jeugdige jaren tot aan haar dood. Hoe zij op allerlei manieren genoten van elkaars gezelschap.

Hij vertelt over hun boeiende en spannende leven samen, over ups en downs in het werk, over de depressie die hij kreeg en de effecten op het gezinsleven. Hoe Pieterneel en hij, toen de twee dochters het huis uit waren, hun huis verkochten om zich in de Dordogne in Frankrijk te vestigen. Hoe ze uit de Dordogne weer terug kwamen naar Nederland, op zoek naar werk en weer vertrokken naar Frankrijk, nu naar het zuidelijke deel van Cher, het hart van Frankrijk. Diverse keren werd er een nieuwe zaak geopend, vele bouwvallen werden verbouwd, diverse grote opdrachten uitgevoerd, exposities gegeven en vele reizen gemaakt, onder andere naar Rusland. Altijd was Pieterneel erbij betrokken. Ze was zijn muze, zijn liefde, zijn leven.

Steeds worden hoofdstukken waarin dit leven wordt beschreven afgewisseld met het verhaal waarin beschreven wordt hoe bij Pieterneel darmkanker ontdekt werd en er, een jaar later, zoveel uitzaaiingen waren dat behandeling niet meer mogelijk was. Waarom zij koos voor palliatieve sedatie en niet voor euthanasie en hoe mooi niet allen Pieterneel en Willem, maar ook de dochters die periode van afscheid nemen samen hebben gevonden. Zowel Pieterneel als Willem waren toen al jaren niet meer bij de Apostolische Gemeenschap. Zij hebben samen met de kinderen kunnen overleggen hoe Pieterneel uiteindelijk begraven zou worden en hebben dat ook uitgevoerd. Pieterneel overleed in mei 2010. Zij hebben zoveel mogelijk, bijna alles, zelf gedaan; het afleggen, haar rijden naar het crematorium, wegdragen, muziek maken. Het boek eindigt met Willem die met de honden alleen naar het huisje in Frankrijk gaat dat door bijen bezet blijkt te zijn.

Wat viel op:

-Natuurlijk de manier waarop Willem Brauckmann schrijft over de periode waarin bij Pieternel de palliatieve sedatie plaats vond. Hoe ze niet meteen volledig weg was, maar steeds even ontwaakte, zonder pijn. Totdat ze werkelijk niet meer wakker werd, wegzakte en stierf. Deze hele periode heeft Willem Brauckmann als zeer waardevol ervaren.

-De opbouw van het boek is zodanig dat zeker duidelijk wordt dat Pieternel meer dan de ziekte alleen was toen ze ziek was, en mentaal heel sterk. Dat dwingt bewondering af. Daarnaast is het een mooi eerbetoon aan Pieternel om het verhaal van hun leven samen bij het ziekteverhaal te voegen.

-Op de voorkant van het boek staat een schilderij met een boom waarin de as van Pieternel is verwerkt. Het is een boom waarvan de helft afwezig is. „De boom staat in Frankrijk, waar ze ook woonden. Die boom redt het wel, maar je kunt zien dat er iets aan mankeert.”

Citaten:

Pag. 9: ‘Het is mijn grote liefde. Ik weet het zeker. Hoe ik dat weet? Je voelt het.’

Pag.106-107: ‘Dit houdt in dat de euthanasie na komende donderdag kan plaatsvinden. Maar dat duurt meer dan een week zegt ze met wanhoop in haar stem. Dat kan ik niet aan! Ik wil geen pijn meer, ik wil slapen! (...) Wij kunnen palliatieve sedatie toepassen. (...) Ze laat zich tegen mij aanzakken en zegt, ja, zo is het fijn, dit voelt zo veilig. Juliette en Eveline kruipen ook tegen haar aan en zo zitten we een tijdje te genieten. Het is een onbeschrijfelijk gevoel. Verdriet, medelijden, liefde, warmte, verzet, woede, berusting, troost: alles zit er in. Het is een niet in woorden uit te drukken gevoel. Licht wiegend en neuriënd zitten wij daar een moment lang de rijkste mensen van de wereld te wezen. Een bizarre situatie. De avond valt, de pijn vervaagt. Pieternel wordt steeds rustiger. Ze ligt met gesloten ogen. Af en toe ontwaakt zij uit de nog ondiepe slaap.’

Pag.162: ‘Wij hadden namelijk nog een droom . Een boerderij in Frankrijk. De kinderen waren de deur uit, we waren vrij als vogeltjes in de lucht en wat kon ons nog gebeuren? Als het om wat voor reden niet goed zou gaan, dan konden we gewoon weer terug komen toch?’

Pag.203: ‘Onze hoop richt zich voornamelijk op het feit dat Pieternel in aanmerking komt, dat betekent dat zij nog een kans maakt. Dat blijkt al gauw een misvatting te zijn.’

Pag.302: ‘Met een tas vol pijnstillers en een doos vol met energiedrankjes gaan we weer naar ons eigen plekje onder de zon.’

Recensie/Extra:

www.destentor.nl/veluwewest 16 maart 2011 Taeke Dijkstra

‘Met zijn kwasten en penselen wist beeldend kunstenaar Brauckmann tijdelijk geen raad, want na de ziekteperiode van zijn vrouw Pieternel en haar uiteindelijke overlijden, had hij meer de behoefte om te schrijven. (...)

"Ik hoop dat dit boek een bijdrage kan leveren aan mensen in moeilijke situaties, bij een naderend levenseinde." - Willem Brauckmann

<http://www.stjansdal.nl/over-st-jansdal/in-het-nieuws/st-jansdal-in-de-media/brauck-speelt-hoofdrol-in-interview-19-05-11.htm>

De auteur zelf over thema's/boodschappen in het boek:

Beeldend kunstenaar Willem Brauckmann (1946) beschrijft in deze autobiografische

roman over de ziekteperiode van zijn vrouw Pieterneel en haar uiteindelijke overlijden. Samen met zijn beide dochters verzorgt hij haar in het ziekenhuis. Zij regisseert haar eigen uitvaart, die volledig volgens haar wens wordt uitgevoerd. Tussen deze aangrijpende momenten door kijkt hij op een relativerende en humorvolle wijze terug op een aantal hoogtepunten uit een woelig kunstenaarsbestaan, dat zich afspeelt in Nederland, Amerika, Frankrijk en Rusland.

Het lag helemaal niet in mijn bedoeling om een boek te schrijven, maar tijdens de palliatieve sedatie van mijn vrouw kwam ik op het idee om iets van onze belevenissen op papier te zetten voor onze kleinkinderen. Zij zullen zich oma later nog nauwelijks voor de geest kunnen halen en het leek mij dus een goed plan om het één en ander uit ons, verre van saaie leven, op te schrijven. Uitgangspunt was haar ziekteproces en ik gebruikte mijn aantekeningen en afspraken met artsen enz. als leidraad.

Later, na de crematie weer terug in Frankrijk, kreeg ik de draad maar niet opgepakt. Werken, schilderen, het lukte mij niet om weer aan de gang te komen. Ik begon dus maar te schrijven en zo ontstond bijna als vanzelf het boek. Het bleek voor mijzelf een therapeutische werking te hebben en familie, vrienden en kennissen bleken er belangstelling voor te hebben. Dus de volgende stap, het uitgeven ervan was snel gemaakt. Het boek uitgeven omdat het "verhaal" veel mensen aanspreekt, we hebben een boeiend leven achter de rug. Maar vooral het boek uitgeven omdat er vele mensen in dezelfde situatie terecht komen als wij, diagnose "kanker". Het is een onzekere, onbekende wereld. Artsen, ziekenhuizen, medicaties, vooral de chemotherapie, het zijn heftige gebeurtenissen.

De wijze waarop wij met deze situaties zijn geconfronteerd en mee hebben weten om te gaan zou anderen die in een vergelijkbare situatie terecht komen tot steun kunnen zijn. Voor palliatieve sedatie kiezen in plaats van euthanasie. Achteraf vonden wij de sedatie een betere manier om afscheid te nemen. Er was meer tijd voor. Ook de gebeurtenissen na haar overlijden. Wat wij als familie zelf konden regelen, tot aan het transport toe, hebben we zelf gedaan. Het voorziet in een behoefte om je dierbare tot op het allerlaatst te kunnen verzorgen.

Van de eerste tot en met de laatste huwelijksnacht vond ik het een groot voorrecht om haar echtgenoot te zijn.